

Sajtó és Tájékoztatás

Az Európai Unió Bírósága
37/18. SZ. SAJTÓKÖZLEMÉNY
Luxembourg, 2018. április 10.

A C-191/16. sz. ügyben hozott ítélet
Romano Pisciotti kontra Bundesrepublik Deutschland

Egy tagállam nem köteles a területére beutazó valamennyi uniós polgárnak biztosítani a saját állampolgárookra vonatkozó, az Egyesült Államok részére történő kiadatás tilalmát

E polgár kiadatását megelőzően a megkeresett tagállam köteles az állampolgárság szerinti tagállam számára lehetővé tenni, hogy az átadást európai elfogatóparancs útján kérje

Romano Pisciotti olasz állampolgárt az Amerikai Egyesült Államokban azzal vádolták, hogy versenyellenes összejátszásban és az árak versenyellenes összehangolásában vett részt a tengeri tömlők értékesítése területén. A Nigériából Olaszországba tartó repülőút során az átszállás alkalmával Németországban elfogták. Az EU-USA kiadatási megállapodás alapján kiadták az Egyesült Államoknak, ahol ezt követően pénzbüntetésre és két év szabadságvesztésre ítélték.

R. Pisciotti keresetet indított a Landgericht Berlin (berlini regionális bíróság, Németország) előtt aziránt, hogy a bíróság kötelezze Németországot kártérítés fizetésére. Véleménye szerint Németország megsértette az uniós jogot, konkrétan pedig a hátrányos megkülönböztetés általános tilalmának elvét azáltal, hogy esetében nem alkalmazta a német alaptörvényben valamennyi német állampolgár számára biztosított kiadatási tilalmat.

A Landgericht Berlin ezzel kapcsolatban vár választ a Bíróságtól.

A mai napon kihirdetett ítéletében a Bíróság megállapítja először is, hogy egy olyan uniós polgár helyzete, mint R. Pisciottié (akinek az Egyesült Államok részére történő kiadatását kérték, és akit e kérelem esetleges teljesítése céljából az állampolgársága szerinti tagállamtól [Olaszország] eltérő tagállamban [Németország] letartóztattak), az uniós jog hatálya alá tartozik, mivel ez a polgár, amikor Nigériából visszatérve Németországban átszállt, az Unión belüli szabad mozgáshoz való jogával élt, és mivel a kiadatás iránti kérelmet az EU-USA megállapodás keretében kezdeményezték. Az a körülmény, hogy a letartóztatásakor R. Pisciotti Németországban csupán átutazóban volt, e tekintetben nem releváns.

A Bíróság megállapítja továbbá, hogy ilyen esetben **az uniós joggal¹ nem ellentétes az, ha a megkeresett tagállam (Németország) valamely alkotmányjogi szabály alapján harmadik államok kiadatás iránti megkeresései esetében eltérően kezeli a saját és más uniós tagállamok állampolgárait, és ez utóbbiak kiadatását engedélyezi, míg a saját állampolgárainak kiadatását nem, amennyiben előzőleg e polgár állampolgársága szerinti tagállam (Olaszország) illetékes hatóságai számára lehetővé tette, hogy az átadását európai elfogatóparancs útján kérjék, és amennyiben ez utóbbi tagállam ennek érdekében nem tett intézkedéseket.**

A Bíróság megjegyzi, hogy az EU-USA megállapodás főszabály szerint lehetővé teszi, hogy valamely tagállam kétoldalú megállapodás (mint a Németország-Egyesült Államok kiadatási szerződés) rendelkezései vagy az alkotmányjogi szabályai (mint a német alaptörvény) alapján sajátos helyzetbe hozza saját állampolgárait, amennyiben megtiltja kiadatásukat.

¹ Az állampolgárság alapján történő hátrányos megkülönböztetés tilalma és az uniós polgárok szabad mozgáshoz való joga.

Igaz, hogy olyan helyzetben, mint amelyről az alapügyben szó van, az abban álló egyenlőtlen bánásmód, hogy engedélyezik valamely uniós polgár kiadatását, aki a megkeresett tagállamtól eltérő tagállam állampolgára (mint R. Pisciotti), a szabad mozgáshoz való jog korlátozásának minősül.

Mindazonáltal, amint a Bíróság már megállapította², az annak megakadályozására irányuló célkitűzés, hogy azok a személyek, akik bűncselekményt követtek el, elkerüljék a büntetésüket, jogszerűnek minősül, és főszabály szerint indokolhatja ezt a korlátozást.

Mindemellett az is kell, hogy a szóban forgó intézkedés szükséges legyen az általa elérni kívánt cél megvalósításához, és hogy e célkitűzés olyan, kevésbé korlátozó intézkedésekkel ne legyen elérhető, mint az uniós polgár állampolgárság szerinti tagállamnak történő átadása, feltéve hogy e tagállam hatáskörrel rendelkezik arra, hogy a kiadatás iránti kérelemben felrótt tényállással azonos tényállásra vonatkozó európai elfogatóparancs alapján eljárjon.

A jelen ügyben Olaszország konzuli hatóságait a szóban forgó kiadatási kérelem teljesítését megelőzően tájékoztatták R. Pisciotti helyzetéről, az olasz igazságügyi hatóságok azonban nem bocsátottak ki európai elfogatóparancsot e személlyel szemben. Következésképpen az uniós joggal nem volt ellentétes R. Pisciotti Egyesült Államok részére történő kiadatása.

EMLÉKEZTETŐ: Az előzetes döntéshozatali eljárás lehetővé teszi a tagállami bíróságok számára, hogy az előttük folyamatban lévő jogvita keretében az uniós jog értelmezésére vagy valamely uniós jogi aktus érvényességére vonatkozó kérdést terjesszenek a Bíróság elé. A Bíróság nem dönti el a tagállami bíróság előtti jogvitát. A nemzeti bíróság feladata, hogy az ügyet a Bíróság határozata alapján elbírálja. E határozat a tartalmilag hasonló kérdésben eljáró más nemzeti bíróságokat is köti.

A sajtó részére készített nem hivatalos kiadvány, amely nem köti a Bíróságot.

A kihirdetés napján az ítélet [teljes szövege](#) megtalálható a CURIA honlapon

Sajtófelelős: Lehóczki Balázs ☎ (+352) 4303 5499

Az ítélet kihirdetésekor készített képfelvételek elérhetők: „[Europe by Satellite](#)” □ ☎ (+32) 2 2964106

² 2016. szeptember 6-i Petruhhin ítélet, [C-182/15](#), lásd még: [84/16. sz. sajtóközlemény](#).